

kunde jeg ikke forudsæ, at der var Trang til flere Oplysninger. Jeg maa meget indstændig fraraade at følge Mindretallet. Hvis det høie Thing gjør det, er det ikke i Konsekvents med, hvad det har gjort i Fjor og har gjort bestandig, og det vil i flere Henseender være høist skadeligt, om man efter at have givet en Bevilling det ene Aar nu siger: Nei, nu gibe vi Intet til Vedligeholdelsen af, hvad der er, selv om der skulde falde Noget om. Man kan gibe Mere eller Mindre, vi kunne forhandle, om vi skulle gaa videre i Anlægene eller ikke, men at sige et kort Nei, er efter min Mening Noget, Landstthinget aldrig bør gaa ind paa.

Ordføreren (Schlegel): Jeg finder kun Anledning til at udtale mig ganske kort angaaende dette sidste Forslag, som vi nu her forhandle om. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad den cerede Landstthingsmand (Breinholt), som optraadte imod Mindretallet, ytrede, fordi jeg jo, hvad han ogsaa indrømmede mig, ikke udtalte mig angaaende Betydningen af disse Arbejder i og for sig. Jeg forudsatte, at det var muligt, at de havde Betydning, jeg vilde altsaa ikke tale imod dem, jeg talte kun for en Udættelse. Vi sige Nei i Aar, fordi Sagen skal forelægges os paa en anden Maade, end den nu foreligger. Kun vil jeg sige, at naar saavel den 2den Landstthingsmand for 8de Kredts (Breinholt) som den høitærede Indenrigsminister syntes at gjøre gjældende, at vi ikke kunne stoppe med dette Arbejde, fordi vi i Fjor have givet det, som man under almindelige Omstændigheder kalder første Bidrag, og derfor nu ere nøbde til at gibe andet Bidrag, saa forholdet sig ikke saaledes. Den Art Arbejder ere ikke en saadan Helhed efter deres Karakter, som naar vi f. Ex. bevilge første Bidrag til Opførelse af en Bygning. I saadanne Tilfælde kan man selvfølgelig ikke stoppe med Kjælbereren uden at bygge 1ste og 2den Etage med. Men anderledes forholder det sig, naar vi stoppe med denne Art Arbejder, hvor der skal opføres en hel Række Værker ude i Blandet, hvor det som her baade dreier sig om Vedligeholdelse og Opførelse af nye, der maa vi, uden at udsætte os for at bebreides Mangel paa Konsekvents, have Lov til at sige Stop et Øieblik. Vi sige ikke ubetinget Nei, vi ville kun se, om de allerede anvendte Penge ere smidte væk eller ikke. Men det, som den høitærede Indenrigsminister ikke synes at have forstaaet i mit Foredrag, det var, at Sagen ikke foreligger os klar. Han sagde, at der i Fjor var meddelt os en Betænkning, og at vi derigjennem kunde læse os til — ganske vist ikke hans Standpunkt, da han

endnu ikke var Indenrigsminister i Fjor — men læse os til, hvad Andres Standpunkt var i Sagen, og at det kunde være Grundlag for vor hele Forhandling; men hvis vi sluttede os til den Betænkning, saa maatte vi i Aar bevilge noget Nyt. Dertil siger jeg: Vi henholde os særlig til Anmærkningerne, men selvfølgelig ogsaa til de Bilag, som paa anden Maade ere fremkomne, og som i dette Tilfælde særlig ere fremkomne, og omdelte i Landstthinget og vel ogsaa i Folkethinget, og endelig ogsaa til andre forskjellige Erfaringer. Men det tør jeg paaatag, at det ikke har staaet klart for Nogen, at det var den høitærede Indenrigsministers Mening nu at stoppe med den oprindelige Plan og kun bygge saaledes, som den mindre Kommission foreslog. Derfor mener jeg, at vi i alt Fald ere berettigede til at forlange, at der, naar der atter forlanges Bevillinger, paany gjøres Rede for, hvorledes Sagen forholder sig, og dette gjælder særlig, hvor Forholdene ere saa variable som Vesterhavets Forhold ere, hvor Alt saa at sige vendes op og ned i en Nat. Her er det ikke nok at henvise til en Betænkning fra i Fjor eller i Forfjor, her have vi gyldigt Krav paa at vide, hvorledes Sagen nu staar, hvad der er ødelagt i Aar eller i Fjor, hvorvidt disse Værker have staaet deres Prøve, hvorvidt Kommissionen har viist sig at have Ret i sin Opfattelse af hvad der skulde gjøres, og hvorvidt den fastholder sin Plan, og hvis saa er, hvormeget der skal gjøres, en kort og tydelig Erklæring om, at dette er vor Plan, det og det have vi bygget, det og det er blevet anlagt, saa meget er blevet ødelagt, saa meget er atter blevet repareret, det og det nye foreslaa vi nu. Vi kunne ikke nøies med saa usfuldstændige, utydelige, saa Anmærkninger, der henvise til 2 Aars gamle Forklaringer om Forhold, hvori en Nat kan gjøre store Forandringer. Hvad vi forlange, er Klarhed. Lad os vide, hvad der nu skal gjøres, og hvad der i Fremtiden skal gjøres, og hvorledes Sagen i det Hele taget staar. Derfor har jeg været med til at stille dette Forslag, men det har ikke været vor Mening at optræde paa en hele Sagen tilintetgjørende saa at sige næsten nihilistisk Maade, saaledes som den høitærede Indenrigsminister antydede. Vi have ikke kunnet komme videre i den korte Tid vi have haft til Behandling af det Hele, og naae til, at Mindretallet kunde forhandle om sine Forslag med den cerede Minister. Vi havde ganske vist, det betvivler jeg ikke, faaet de Oplysninger, som han kunde gibe os, men de kunde ikke for os have haft den Følge, at vi frafaldt vort Vædringsforslag, og derfor ser jeg heller ikke nogen Anledning til nu